

aði löngum svörtum skugga, sem var breiður eins og vegur. Þeir staðnæmdust þegjandi; stærð hans og máttur ógnaði þeim, þar sem hann bar í klettana fyrir ofan.

„Heldurðu þetta virkilega?“ — spurði Þriðji.

„Eg held það.“

„En hvað þá um hina leikina? Eins og Skýjaleikinn?“

„Kannski Nó hafi orðið hræddur við skýið.“

„En hvað varð um alla bændurna. Það eru engin lík.“

„Það eiga engin lík að vera. Þú manst eftir leiknum. Þegar flóðið sjatnaði fóru allir í land, tveir og tveir saman.“

„Nema vatnaskatan. Vatnið lækkaði svo ört, að önnur þeirra varð eftir. Við ættum að finna hræið af henni.“

„Það eru mörg hundruð ár síðan þetta var. Maurarnir hafa etið hana.“

„Ekki þó beinin. Þeir éta ekki bein.“

„Eg skal segja þér svolítið, sem

ég sá þarna — inni í búrunum. Eg nefndi það ekki við hin, því Lísu hefði orðið hrædd.“

„Hvað sástu?“

„Orma.“

„Nei!“

„Jú, víst. Og þeir voru allir orðnir að steini. Þeir lágu í hlykkjum á gólfinu, ég sparkaði í einn, og hann var alveg harður — eins og steinfiskurinn sem þeir fundu ofan við Botn.“

„Jæja, þá.“ sagði Þriðji. „Þetta er víst sönnunin.“ Þá setti aftur hljóða frammi fyrir þessum ósköpum sem þeir höfðu fundið. Fyrir ofan þá, milli þeirra og reykháfsins stóð eitt húsið enn í þessu húshreiðri; það lá þangað stigi skammt frá þeim. Framan á húsinu, í tuttugu feta hæð, voru einhver meiningarlaus teikn, gulleit og máð. Pétur hugfesti mynztrið til að draga það upp í sandinn fyrir föður sinn síðar meir, sem hann vissi að aldrei mundi trúa sögu þeirra, sem mundi halda að þau hefðu grafið upp dótið,

sem var eina sönnunargagn þeirra, úr rústunum hjá Botni. Mynztrið var svona:

FRANCE

„Kannski Nó hafi búið þarna,“ hvísalaði Þriðji; hann starði á teiknin eins og þau kynnu að geyma ráðninguna á hinni gömlu sögu. Þeir lögðu af stað upp stig ann án þess að segja fleira, og í sömu svifum komu hin börnin upp á þakið fyrir neðan.

„Hvert eruð þið að fara?“ — kallaði Lísu; en þeir hirtu ekki um að svara henni. Þykkt gult ryðið festist í flygsum við hendur þeirra sem þeir klifu og klifu.

Hin börnin komu þiskrandi upp tröppurnar og sáu þá manninn líka og þögnuðu.

„Nó,“ sagði Pétur.

„Rísi,“ sagði Lísu.

Hann var ekki nema beinagrind, hvít og hreinleg; höfuðkúpan